

Hold slivkovému pivu Bernard :-)

Tak už je to tu zas. Ďalší pretek v sezóne... Tento rok je nejaká nepodarená zima, napriek tomu sa kalendár pretekov pomaly naplňa. Dnes večer je ďalšie kolo Slovenského pohára na Maline Brde (ani neviem, ktoré v poradí). Vôbec sa mi tam nechce ísť, je to nočná akcia a v tme zle vidím. Takže moje zjazdy sú viac než opatrné. A opäť všetko na zjazdovke.

Asi som to zarietkol :-)

Ale pekne po poradí...

Ideme od nás len traja. Granko, Fuentes a ja. Granko je do poobedia v práci, takže ide sám a keďže je to v Ružomberku, tak sme sa s Fueom dohodli, že ho cestou vyzdvihnem v Ľupči. O tretej som pristavil auto pred jeho domom, naložili sme výstroj a bedničku s potrebnými vecami (vraj jeho skriňa, ktorú si stále vláči so sebou), sadli do auta a vyrazili smer Malino. Jeho prvá otázka:

- Tak čo, ideme dodržiavať pitný režim? Do preteku ešte ďaleko, treba nám doplniť tekutiny.

Ja som mal všetko pitie v ruksaku, tak Fue vytiahol fľašku. Jeho obľúbené slivkové nealko pivo. Keďže mi celkom chutí, tak sme si družgli.

Bola pohoda, nádherný deň. Zaparkovali sme, stretli kopec známych, zaprezentovali sa, porozprávali, zistili sme si potrebnú výstroj (či to naozaj myslia vážne so sedačkou a mačkami), obliekli sme sa a vyrazili na zjazdovku trochu sa popreťahovať.

Keďže prišlo dosť veľké množstvo ľudí (takmer 150) a nestíhali dievky zapisovať účastníkov, štart bol posunutý na 17:15. Výklad trate začal o 17:00 dolu na parkovisku pred orientačnou tabuľou, pokým sa Paľo – organizátor vykecal, uplynulo priveľa času. A my bez hodiniiek sme ani len netušili, aký je čas. Prišiel som v kľude ku bráne a tam už hrča nažhavených pretekárov na štartovej čiare. Granko hneď v prvej línii. Stihol som len vyzliecť bundu a ako som ju tlačil do ruksaku, zaznelo „15 sekúnd do štartu“! A sakra, tak to asi nestíham...

V momente, keď som priletel už aj s ruksakom na chrbte za posledného pretekára, odznel povel k štartu. Takže dnes to nie je dobrý začiatok. Ešte kútikom oka som stihol zazrieť, že Fue nestihol ani dobehnúť...

Tak teda vyrážam z poslednej čiary. Povedal som si „kľud, neplaš sa, o nič nejde, nieže to prepáliš hneď na začiatku...“. Tak si v pohode ťapkám hore miernou zjazdovkou, miestami takmer po rovine rýchlo šmýkam na pásoch, miestami do kopčeka. Ešte je celkom dobrá viditeľnosť, čelovku nemusím zapínať. Zatiaľ to ide fajn, najťažší úsek ma len čaká. Neznášam umelý sneh a ľadové strmé výšľapy... Veď som sa aj dočkal! Driapem sa popri hornom vleku a treba prelúskat' najstrmší výšvih. Je to dosť strmé, neverím si a ani pásom a svojim rukám, tak idem do traverzu. Síce ani to nie je na tej tvrdej umelíne žiadna výhra, ale nejak som to zvládol a pomaly sa suniem k prvej vyzúvačke. Strhnem pás a... Do kelu! Ja som teda trkvas, ako som sa to obliekol? Nemám si kde dať pásy :- (Keďže nemám rád zimu a nemal som po ruke dve spodné tričká, tak som na kombinézu hodil tričko bez zipsu. Takže tam ako debil maturujem, vyťahuje si spoza bedrového popruhu tričko a pchám pod neho pásy, znovu strkám tričko za popruh... No katastrofa, blbá strata času.

Keďže je už šero a NIČ nevidím, zapínam čelovku a snažím sa zísť tvrdý kopec. Ostatní popri mne frčia ako cez deň. A ja si pri tom svetielku nevidím poriadne ani na lyže. Teraz nás čaká taká chuťovka, „malina“ na Malinom Brde. Po chvíľke hľadania smeru jazdy pri chatách (mala tam byť veľikánska šípka a bol len papierik veľkosti A4) nájdem správnu cestu, vyzúvam lyže a vchádzam do lesa BEZ SNEHU. A načo sú nám tie mačky a sedaňa? Na kontrole ich teda povinne obúvam a driapem sa hore žliabkom po zemi, skalách a napadanom lístí, kde niet ani zrnka snehu. Z vrcholu potom zbehnúť po páskami vyznačenom chodníčku, ktoré mi pripomínajú policajnú akciu, ešte kúsok po rovine, vyzuť mačky, obuť lyže (zase sa neviem v tej tme trafiť do zubov viazania :-|) a zjazd do Hrabova. Zjazdovku nepoznám, takže idem opatrne. Vrazím po prvom kole pod bránu, nalepím pásy, ktoré som ledva vytrhol spod trička a ťapkám zase hore na druhé kolo. Mirko K. ma povzbudzuje, beží popri mne ešte kus po zjazdovke a mám celkom dobrý pocit, aj keď nikoho pred sebou ani za sebou nevidím. Šliapem v tej tme sám ako prst.

Prejdem prvú rovinku, kopček a zrazu na mňa prišli nedobré pocity. Rozmýšľam, či som to prepálil, či som niečo zle spravil, či som predsa len ráno nemal ísť na Lajštroch... Veľmi rýchlo sa pocity začali kryštalizovať a centrovať v oblasti brucha. Črevá začínajú pracovať na plné obrátky, krútia sa, zviňajú a

svoj obsah rýchlo smerujú ďalej. Ups! Tak s týmto som nepočítal. Toto je nejaký podraz.

- Toto musíš zvládnuť! Hádám nevzdáš pretek! To by bola hanba!

Víria mi v hlave myšlienky a snažím sa preskupovať obsah čriev smerom späť. V určitých chvíľach nedokážem urobiť dlhší krok, drobčím, lebo... Obzerám sa okolo seba, hľadám nejaké vhodné miesto medzi stromami, ale v tej tme nič nevidno.

Uff, trochu to prešlo, veselo som začal šmýkať lyže po snehu. Snád' to vstrebem a dorazím do cieľa. Po pár výškových metroch sa moje vnútornosti ozvali opäť. Joj, zle-nedobre je. Zas to začína. Opäť drobčím, ledva sa suniem po snehu, obzerám sa, hľadám. Je so mnou zle. Vpravo žiadny les, vľavo matne vnímam stromy. Tak som to strihol na druhú stranu zjazdovky. Tam obrovský strom (JEDEN), za ním chata a lavičky. Nevhodné miesto...

Ale opäť to prešlo, tak skúsím pokračovať ďalej. Medzitým ma predbehli dvaja známi. Nevadí, hlavne treba prísť do cieľa. Celkom znormalizovaný prichádzam pod horný vleč. Pri ňom stojí parta povzbudzovačov a medzi nimi aj Jožko.

- Viktor, pridaj, pod', pod'!

A ja som len hodil poznámku, že hej, že asi budem musieť pridať a hľadať záchod... Začal som však stúpať do strmého kopca mysliac si, že to snád' prešlo. Ale figu! Po asi 50 krokoch do kopca je to tu zas. A asi už nadobro.... Zmierujem sa s tým, že prvý raz nedokončím pretek. Radšej tak, ako hanba v kombinéze...

Rýchlo dávam dolu pásy, vopchám ich za tričko, zapínam lyžiarky a hor sa hľadať vhodné miesto. Ako letím v tej tme dolu, tak sa mi po pravej strane blyšli dve toy-toy búdky. To nie je možné, sníva sa mi? Na takomto mieste tieto kadibúdky? Sú tu snád' pristavené priamo pre mňa :-). Uff! Prudko zabrzdím, do čerta, nemôžem sa vyzuť, rýchlo strhávam zo seba tričko, vletím do kadibúdky (sláva, je tu obrovský kotúč papiera, asi prichystaný rovno z neba :-)). Tuším si nestihnem vyzliecť ani kombinézu, nieto ešte zbytok... Uuuuuuuf... stihol som... A je to tam. Teda vlastne, ide to tam.... Nevie, či ide von všetko až zo žalúdka cez všetky zákruty čriev, ale sedím v kadibúdky dobrých 15 minút. Začala ma triasť zima a v duši smútok, že som takto skončil pretek :-)

Vstávam, až keď mám akú-takú istotu, že je po všetkom. Obliekam na seba všetko, čo mám, trasiem sa ako osika. V klúde obúvam lyže a spúšťam sa do Hrabova dúfajúc, že ma to opäť cestou nepochytí...

Keď prechádzam popri bráne, opäť sa ozývajú črevá. Rýchlo vyzúvam lyže a utekám ku autu. Pri aute stojí Fue a práve vyťahuje kľúče. Je celý bledý, zelený, nasrdený, nešťastný... Pozerá na mňa zúfalými očami:

- Ty si už tu????? Ja som len teraz prišiel. Totálne som vykapal v druhom kole... 4x som visel na paliciach :-)

V skratke mu poviem, čo sa mi stalo.

- A čo si jedol? Jaaaaaj, ja som ti nemal dať to slivkové pivo, to nebolo dobréééééé.....

Schmatol som suché veci a vrhám sa do záchodu (opäť neblahé tušenie). Cestou stretnem Granka, je vysmiaty ako lečo, že je tretí. Aspoň niekto to z nás zvládol...

Prezlečený do suchého odchádzam už poľudštený medzi ľuďmi. Vzdávam sa gulášu a idem si sadnúť ku známym do reštiky na pár čiernych čajov. Chvíľu ešte neviem spracovať túto udalosť, ale potom sa už na tom schuti všetci smežeme.

Vraj som ďalší v poradí, kto sa pos... na pretekoch – Kapusta, Žiak, Fuentes a ja :-)

A poučenie z bájky? Pite slivkové pivo len po pretekoch :-)

Viktor